

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-12-06)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-12-06)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 93. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030046.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til en ung Præst.
Viborg, 6. December 1871.*

Kjære B.! Det gaaer saa daarligt med vor Correspondance, fordi jeg har saa Meget af den Slags (som jeg ellers vilde regne til mit Kjæreste), at jeg maa baade smøle og jadske. — — — Det glæder mig naturligviis, at De læser Hebraisk og befinder Dem vel derved. Tab nu bare ikke Modet, naar De naaer til Propheterne og støder paa saa Meget, som De vist første Gang og mange Gange maa lade ligge, o: tage paa Tro og Love. Jeg har nu drevet det i omtrent lige saa mange Aar, som De har været til, og maa dog tidt standse; men saa, naar et Lys gaaer op, en ny Stjerne paa denne Himmel, som man før ikke har seet, — hvilken Glæde! Fordi man har seet Solen, kan man dog ikke undvære Stjernerne. Det er et underligt Sprog det hebraiske, i samme Betydning, hvori Psalmen siger: „Alle Ting ere underlige“. Det er jo et dødt Sprog, men saaledes som alle Propheterne og Christus selv er død, eller dersom dette Sidste skulde være for meget, saa dog som han gik hen, levendegjort i Aanden, og prædikede for Aanderne. Her er en Stilhed, som naar der er talt. Og det glæder mig naturligviis, at De elsker Ethiken; men det glæder mig endnu mere, at min gamle forpiinte Broder kan skrive, — — at Ethiken i denne Tid er hans „dybeste Qvietiv“. Jeg læser undertiden Noget af denne Bog om Aftenen for Tante Rine og Flere, og længes efter at komme til at læse den for mig selv igjen; men der er saa meget Andet, som maa læses, — ja, man bliver aldrig færdig, især naar man, som jeg, altid mere trænger til at gaae baglænds i sin Læsning, tilbage til det Prøvede. Saaledes s. 94 har jeg igjen maattet læse den Samtale af Schelling, som citeres i Ethiken S. 101 *), og Mere af Schelling. Men især har jeg nu faaet fat paa Fr. Baader, foreløbig kun hans Biographie og Breve; men man kan ikke møde ham — ligesom det ogsaa har været i det virkelige Liv —, uden strax at komme ind i Sagen selv. Hans Skrift er Qvadratskrift, ligesom Hebraisk, som han anseer for Ursproget (maaskee ikke hvad Legemet, men hvad Aanden angaaer), undertiden uden Vocaler, saa man selv maa sætte dem til; men saa Qvadrat- og Qvaderstensagtigt, at man ikke vover at sige ham imod, naar han taler af det Dybe (naar han taler om Luther — han var jo Katholik — kan man undertiden blive vred). En Prøve af den lettere Art: „Gud har deelt saaledes med Menneskene, at han vil forløse, vi skulle kun ydmyge os; men saa daarligt er det med os, at han maa paatage sig det Sidste med og udvortes fra hjælpe os til at kunne gjøre det indvortes“. — — — Om Paludan Mullers Nyeste kan De sige mig Noget, naar De har læst det; saa vil jeg endnu sige Dem Noget med Hensyn paa de unge Theologer, som ikke kunne tinde sig i, at man i Folkekirken skal „gjøre Herren sin Opvartning“. Ligesom Martensen taler om en Natur i Gud, hvad jeg anseer for en umistelig Sandhed, saaledes maa der ogsaa tales om en Natur i Kirken (skjøndt den er et aandeligt Huus); denne Natur har selvfølgelig ikke Selvbevidsthed og egentlig Villie, men er dog den Grund, hvoraf det rette Aandelige maa voxte op, — thi ingen Plante kan svæve i Luften („den flyvende Sommer“ er kun Edderkoppespind). Nu kunne Mange blive i denne Grund, s. 95 uden nogensinde ret at vide eller ville Noget, og det er Skade for dem; men de høre dog med til det, der bærer Christendommen videre frem: at ville hugge denne Deel af, er at ville hugge Rødderne og Fødderne af sig selv. Lad os blot betænke, hvad vi selv havde været, hvis vi ikke havde haft en saadan Menighedsnatur at komme frem og faae Fodfæste i, som for de Gamle iblandt os endda saae langt mindre christelig ud end i disse Dage! Alt her væsentlig vel, — flittig Hilsen navnlig til den forestaaende Høitid og Overgang til et nyt Aar, fra og til Alle, ved

Deres O. Laub.